

MELIKA SALIHBEG BOSNAWI

G U S L

Vodu, tvarno počelo moga bića
ko dovu, pospem po svòm tijelu

(Zna za moje mjere Nebo
i odredi mi pravu količinu)

pa kleknem (najpr'je u nemoći kuneć)
ištuć u nadi od Boga
sva nečistoća - nek spadne
s mene - molim
i, evo je, ode
usred
cika

Próđe oluja
i budem iznova ko, čist
kristal, prvotne mene
dijamant iz, Ezelske
zdjele, Stvaranja

Opet sam ko nov početak
I opet vrebaju, sa svih strana
grijesi, ko kurjaci
iz, podzemnih
šuma
(ko zna šta se sve
u nama
krije)

Al' tješi me vjera: gusl dat je
ko milost, sve do smrtnog trenu
pa i onog poslije
kad u, ritualne
stignemo, da nas ogusule
tuđe, ruke

a onda . . .

moja nada ko poplava nadode:
Barzahom, kažu, teku dva mora
Nek potonem na dno oba
samo nek, Onoga dana
stanem, čista
licem, u
Lice

(Sarajevo, svisveti, 1. studenoga 2014)